

Το πρόβλημα ήταν η άρνηση διαπραγμάτευσης όχι ο διαπραγματευτής

Περίμενα με ενδιαφέρον την κινηματογραφική προβολή του βιβλίου του Γιάνη Βαρουφάκη "Ενήλικοι στο Δωμάτιο", καθώς ε είχα διαβάσει το βιβλίο και είχα μάλιστα γράψει βιβλιοκρισία γι' αυτό, στα Επίκαιρα της 25.08.2017, με τίτλο "Το ευρωπαϊκό συνδικάτο του εγκλήματος". Συγκεκριμένα, με ενδιέφεραν οι αντιδράσεις των συμπατριωτών μου, που εύλογα υπέθετα ότι θα είχαν εξοργιστεί στον ανώτατο δυνατό βαθμό, παρακολουθώντας να ξετυλίγονται χωρίς δισταγμό, χωρίς αιδώ και χωρίς ανάπαυλα, σκηνές απίστευτων προσβολών, απύθμενης σκληρότητας και απάνθρωπης αδιαλλαξίας, εναντίον της χώρας μας.

Εναντίον, δηλαδή, κράτους-μέλους της ΕΕ και χώρας της Δύσης, που όπως πρόσφατα οι ίδιοι ομολόγησαν, αποφάσισαν εν ψυχρώ να καταστρέψουν, προκειμένου έτσι να σωθούν οι ευρωπαϊκές τράπεζες. Πολύ γρήγορα, ωστόσο, διαπίστωσα, το αβάσιμο των προβλέψεών μου, δεδομένου ότι οι Έλληνες, όχι μόνο δεν γέμισαν ασφυκτικά τους κινηματογράφους, που πρόβαλαν το έργο Βαρουφάκη, αλλά το περιέβαλαν με περιφρονητική αδιαφορία.

Η εξέλιξη αυτή είναι, όντως, ανεξήγητη με πρώτη ματιά. Πως μπορεί, δηλαδή, οι Έλληνες να αρνούνται πρόσβαση στις αδιάφυστες πληροφορίες (καθώς διάλογοι και συζητήσεις έχουν πιστά μαγνητοφωνηθεί) γύρω από τα δραματικά γεγονότα της αποφράδας εκείνης χρονιάς του 2015, που σφράγισε την εθνική μας ανυπαρξία για πολλά πολλά χρόνια;

Μεγάλο μέρος της εξήγησης, του γιατί η ταινία αυτή αντιμετωπίστηκε σχεδόν εχθρικά από το ευρύ κοινό, θα πρέπει να αναζητηθεί στις γενικώς πολύ κακές ελληνικές κριτικές. Κατά τη γνώμη μου, αυτές αποπροσανάτολisan το ενδιαφέρον για την ταινία, από το κεντρικό της σημείο στην περιφέρεια. Συγκεκριμένα, οι κριτικές αυτές ασχολήθηκαν διεξοδικά με τις αδύναμες τεχνικές πλευρές της ταινίας, που όντως είναι εμφανείς. Επίσης, με το γεγονός ότι αυτή είναι λιγότερη προσεγγμένη από τις προηγούμενες ταινίες του Κώστα Γαβρά, με τις πολλές εκφάνσεις και σκηνές ναρκισσισμού του Γιάνη Βαρουφάκη, καθώς και με την υπογράμμιση του ασύμβατου ντυσίματός του.

Συνοπτικά, με βάση τις κριτικές, εύκολα συμπεράνε κανείς ότι η ταινία απευθύνεται σε όσους συμπαθούν το Γιάνη Βαρουφάκη, ενώ είναι ακατάλληλη για όσους δεν τον συμπαθούν. Αλλά, όμως, πως μπορεί να γίνει πιστευτό ότι ο Έλληνας δημιουργός της ταινίας "Ζ" αποφάσισε να κάνει επίκεντρο της τελευταίας προς το παρόν ταινίας του ένα τόσο ρηχό θέμα;

Το πρόβλημα ήταν η άρνηση διαπραγμάτευσης όχι ο διαπραγματευτής

Η ακόλουθη ρήση του Κώστα Γαβρά, σχετικά με την ταινία του, διεψεύδει παταγωδώς μια τέτοια παράλογη υπόθεση: *«Η Ευρώπη εξελίχθηκε σε νεοφιλελεύθερη αυτοκρατορία και διοικείται πολύ ανεπιτυχώς από άτομα τα οποία δεν βρίσκονται στο ύψος της αποστολής τους, όπως μπορεί να είναι ο Barroso ή ο Juncker»*.Και ο

Hollywood Reporter συμπληρώνει:

«η ταινία αυτή μπορεί να ψυχαγωγήσει αυτούς που ενδιαφέρονται για το πως λειτουργεί, στην πραγματικότητα, η ΕΕ

».

Ας δεχθούμε, λοιπόν, καταρχήν ότι η επιλογή του διαπραγματευτή της Ελλάδας με τους θεσμούς θα μπορούσε, ίσως, να είχε γίνει με μεγαλύτερη προσοχή, παρότι ο Γιάνης Βαρουφάκης είχε, με το παραπάνω, τις απαραίτητες γνώσεις για την περίπτωση. Η τέλεια γνώση της αγγλικής γλώσσας δεν άφηνε περιθώρια κινδύνου μη κατανόησης των συνομιλητών του και αυτά που ζητούσε για την ελάφρυνση του ελληνικού χρέους ήταν απολύτως λογικά.

Άλλωστε, να υπενθυμίσω την ξέφρενη φρενιτιδα ενθουσιασμού, που ζούσε η χώρα μας, παρακολουθώντας τις τότε διαπραγματεύσεις και ελπίζοντας σε βελτίωση της τύχης της. Να δεχθούμε, ακόμη, ότι και οι ενδυματολογικές επιλογές του Γιάννη Βαρουφάκη δεν ήταν οι ενδεδειγμένες ή, ορθότερα, οι τρέχουσες για μια τόσο σοβαρή αποστολή. Ωστόσο, πιστεύω ότι είναι απαραίτητη η διαπίστωση, που θεωρώ άλλωστε αυταπόδεικτη, ότι οι σχεδόν βίαιης μορφής αντιδράσεις των θεσμών στο πρόσωπό του και η σκαιή απαίτησή τους να αντικατασταθεί, ουδεμία σχέση είχαν με τη συμπεριφορά, την ενδυμασία του ή τον τρόπο ομιλίας του.

Αντιθέτως --το σημείο αυτό χρήζει ιδιαίτερης υπογράμμισης-- οι θεσμοί ήταν από την αρχή κάθετα αντίθετοι στην όποιες μορφής ουσιαστική διαπραγμάτευση. Ήταν, δηλαδή, απολύτως, αρνητικοί σε οποιαδήποτε μεταβολή του εγκληματικού περιεχομένου των

μνημονίων και σε κάθε προσπάθεια βελτίωσης των θανατηφόρων προδιαγραφών αυτών των πολυσέλιδων καταδικαστικών όρων, για την Ελλάδα. Οι θεσμοί, πράγματι, δεν ήθελαν να ακούσουν για διαπραγμάτευση. Διότι, ο απολύτως ενσυνείδητος στόχος των θεσμών ήταν από την αρχή, κατά την πορεία και μέχρι τέλους, η σωτηρία των τραπεζών με το πέταμα στον Καιάδα της Ελλάδας.

Σαφώς, λοιπόν, όπως αποδείχθηκε περίτρανα στη συνέχεια, το πρόβλημα των θεσμών δεν ήταν η προσωπικότητα του διαπραγματευτή, αλλά αντιθέτως η απόρριψη οποιουδήποτε διαπραγματευτή και διαπραγμάτευσης. [Για τους θεσμούς ήταν απαγορευμένη κάθε προσπάθεια αλλαγής, έστω και μιας λέξης των μνημονίων](#). Τα μνημόνια για την Ελλάδα ήταν "Τάδε έφη Ζαρατούστρας".

Μια ακόμη χαμένη ευκαιρία

Η ταινία του Κώστα Γαβρά ασφαλώς αποτελεί πηγή σημαντικής προβολής για τον Γιάνη Βαρουφάκη. Θα ήταν, ωστόσο, αδύνατον να είναι διαφορετικά, αφού η ταινία βασίστηκε στο βιβλίο του. Η απέχθεια γι' αυτή την προβολή του πρώην υπουργού Οικονομικών φαίνεται να υπήρξε ο καταλυτικός λόγος της απαράδεκτα μικρής προσέλευσης στην ταινία.

Ασχολούμαι με το θέμα αυτό, γιατί θεωρώ δεδομένο ότι η Ελλάδα, μέσα από την ανάδειξη (με υπογραφή Γαβρά) της απαράδεκτης στάσης των θεσμών απέναντί της, θα εξασφάλιζε ένα ισχυρότατο διαπραγματευτικό χαρτί, προκειμένου να αμβλύνει --στο μέτρο που είναι πια δυνατόν-- τα μαρτύρια που βρίσκονται ακόμη μπροστά της, για πολλές δεκαετίες από σήμερα.

Αλλά και μετά από αυτές, η χώρα θα έχει ολοκληρωτικά ξεπουλήσει τη δημόσια, αλλά και τμήμα της ιδιωτικής της περιουσίας. Θα αποτελείται από τον πιο γηρασμένο πληθυσμό της Ευρώπης. Θα έχει ενσωματώσει με αξεπέραστα προβλήματα τους μετανάστες, που οι "εταίροι" σταθερά αποθηκεύουν σε αυτήν ελαφρά τη καρδία. Θα έχει σίγουρα υποστεί θανατηφόρες εθνικές πληγές κλπ. Και όλη αυτή η μη αντιστρέψιμη καταστροφή, όχι επειδή είχε υψηλό χρέος, αλλά επειδή δέχθηκε αγόγγυστα τους απάνθρωπους τρόπους αποπληρωμής του.

Απείρου κυνισμού ομολογίες

Πέρασαν, ασφαλώς, και χάθηκαν πολλές ευκαιρίες για την Ελλάδα, με τις οποίες ασχολήθηκα κατά καιρούς. Με την ταινία του Κώστα Γαβρά είχα προς στιγμή την ελπίδα ότι μας φέρνει ακόμη μια ευκαιρία, που επιτέλους θα αποφασίζαμε να αξιοποιήσουμε. Μια ευκαιρία που χρονικά συμπίπτει με τις πρόσφατες, απείρου κυνισμού, ομολογίες του ΔΝΤ και της ΕΕ, για το πως προτίμησαν τις τράπεζες από τη σωτηρία του ελληνικού λαού.

Δεν εννοώ, φυσικά, ικανοποίηση αιτημάτων της τάξης της μείωσης των πρωτογενών πλεονασμάτων κατά μία μονάδα για δύο χρόνια, που δεν οδηγεί πουθενά. Εννοώ απαίτηση αποζημίωσής μας, ανάλογης με τις καταστροφές που μας προκάλεσαν οι δανειστές, προτιμώντας τις τράπεζες από τον ελληνικό λαό, και ανάλογη με τα τραγικά λάθη στα προγράμματα διάσωσης, που μας επέβαλαν δια βίου.

Είχα, ακόμη, την ελπίδα ότι η ταινία θα ξεσήκωνε διεθνώς κύματα αντίδρασης εναντίον της αντιδημοκρατικής συμπεριφοράς των θεσμών, που βύθισε την Ελλάδα σε διαρκή εξουθένωση. Όμως, όχι. Ούτε η ταινία του Έλληνα Κώστα Γαβρά μπόρεσε να ξεπεράσει την τρομακτική ισχύ των ψεύτικων ειδήσεων, που στην προκείμενη περίπτωση κατάφεραν να συγκαλύψουν το κάλεσμά της προς τον ελληνικό λαό για εθνική αφύπνιση, μέσα από την προβολή του Γιάννη Βαρουφάκη σαν "μαύρο πρόβατο".

[Μαρία Νεγρεπόντη-Δελιβάνη](#)